

Lazar Siliqi

8JA-1

557

re
Kargë
ENTUZIASTE

Gjeshka

LLAZAR SILIQI

SH-1

557

14810
~~37878~~

BIBLIOTEKA E SHTETIT
BUREKASTED

KANGË ENTUZIASTE

Vjersha

N. SH. BOTIMEVE «NAIM FRASHËRI»
TIRANË, 1962

DËSHIRË

Si e vërteta vargun due të qartë,
si fjala nanë të afërt e të thjeshtë,
shpatull-granit, çdo peshë të randë me bartë,
të larmë e të begatë si e arta vjeshtë;

si shqipet të qëndrojë mbi kep të lartë,
zvarrisje të mos njohë në log të sheshtë,
vargun e due kushtrim, flamur, pankartë,
puhi që ledhaton, stuhi dhe heshtë;

natën të jetë pishtar dhe bukurezë,
ndër zemrat njerëzore dritë të ndezë,
me popull bashkë të rrojë, jo oshënar;

herë qetë të rrjedhë, herë vrullshëm si valomë,
vllazën në botë të gjejë, të ketë aromë
nga dheu ynë i moçëm shqipëtar.

MA I ZJARRTI HYMN

Me një krahnor nuk shprehet dashuniya,
me një shikim s'mund të përfshihet deti.
Gjithë ndjenjat që ndër zemra ngjall Partija
kush mund t'i derdhë n'kufijt e një soneti?

Partisë trimneshë i thurën kangë me mija,
veçse për ne Partija e Punës mbeti
vetë ma i zjarrti hymn, që ngre Shqipnija,
i kangve ma të bukura — poeti!

Ky dhé të lindi, populli t'ushqeu,
Tetori i Madh të priu në fitore,
me ty pamë dritë na bijt e këtij dheu,

për ty pa u tutë na bahemi therore,
njëzetvjeçarja ballëdlirtë, Parti,
nën marshet triumfale në stuhi!

BREZ MBAS BREZI

Shqipni...

Sa ndjenja zgjon tingllimi i kësaj fjale!

Ndër shekuj turrin kurrë s'e ndale!

Për ty, atdhe i moçëm edhe i ri.

tumat rrëfejnë,

ligjrojnë ngadhnjyeset male!

Ndër male lart, ku shqipet kanë folenë,

në qetësinë e monastireve

u ruejt ndër zemra

fama e ilirëve

e gjuha

e malli i zjarrtë për Skënderbenë.

S'më erdhi ndër vegime Skënderbeu

mbi gjokun krifëgjatë,

vështrim'n e tij të rreptë dalloj

ndër buste t'partizanëve heroj

e ndër herojt e gjallë të këtij dheu,

urtinë —

në burrat shqipëtarë dhe gratë.

Tash kali i Gjergjit

ma nuk çukërmon

t'zotin tue lypë me ngulm, —

të shpejtin at sot ka kush e shilon,

ka kush u prin aradheve

në sulm.

Hajrijet, Mujot e Halilat

orët e zanat s'i pajisin ma, —
 Partija
 vashat rrit si trandafilat,
 djelmoshave u jep fuqi të ra.
 Me dorë ata s'i çkulin lisat
 e ndër përleshje s'gjuhen me shkambij, —
 në ballë gjithnji
 me komunistat,
 kreshnikët, lidhë me besën e çelikët;
 dritë i dhurojnë atdheut.
 E ato fisnikët,
 që u gremisën thellë në hon,
 kundroj tue flakë të mykunat kanune,
 tue ngulë në parzëm dekorata pune,
 trimin tue zgjedhë
 si trimes i takon.
 Flamur të kuq
 kur përmbi torno ngul
 puntori i moçëm, trim me zemër djali,
 të gjallë shoh unë
 kreshnikun Dedë Gjo Lul,
 plakun e bardhë Ismail Qemali.
 Kur n'gjurma diversantësh
 të tërhuzët
 malsorët sulen nga çdo vend,
 ngjallen Selam Musatë
 e Tafil Buzët,
 nishan merr dorëshkathti Mehmet Shpend.
 Hije të zbehta në mesnatë
 s'më vinë
 të parët, që ende ndër varre rrinë
 ndër armë mbërthye, —
 ringjallë i shoh
 kah ruejnë sypishë kufinë,

hasmin burrisht kah kqyrin sy më sy.
Djaloshi,
që me çantë në shpinë ngjit malin
e «Zër'n e Popullit» çon tej në fshat,
më sjell përpara syve
ilegalin,
kur nga qyteti binte
atë melodi, që zemrat peshë i ngrinte:
ushtimën e të rreptit Stalingrad.
Në se ndojherë në fshat ke për të dalë ti,
hyn në shtëpitë, —
ngritë
jo me kashtë e baltë!
N'tryezë nuk ka ma venë ilire mjalti,
por t'ambël gjen kuvendin e ngadaltë
edhe rakinë t'ambël ta shtrojnë.
Në val't
e moteve që vinë
unë shoh Partinë
kah ngre la e më la flamur'n e saj.
Besën,
urtinë,
burrninë e bujarinë
na brez mbas brezi do të marrim pajë.

PRANË TË GJALLËVE

Erdh maji, mueji i buzëqeshjeve!
 Blerim... Fëmijë... Plane... Flamurë...
 Shqipni e punës, e përleshjeve,
 trokò kaluer!

Mes dritës, gazit e pekuleve
 ju shtat lëshoni, o fëmijë,
 se flejnë ndër varre midis luleve
 dëshmorë me mijë.

Tokës shkambore të stërgjyshave,
 që lenë e ranë me pallë në dorë,
 ju i faltë cicrimën e dallndyshave,
 o shokë dëshmorë!

Qirij s'ju ndezim si shenjtorëve,
 ndër zemra e sheshe lapidarë
 për ju naltojmë! Emni i dëshmorëve
 nuk ka të vdarë!

Betohemi na pranë muranave,
 na armët tueja ngrejme burrisht.
 Të ashprën dhimbë zemrat e nanave
 mbajnë krenarisht.

— Po ti, djalosh, që mbete maleve
a burgjeve të vranë me tmer,
ç'emën ke pasë?.. — Jehona e fjalëve
flutron mejherë:

— Unë emën s'kam. Kujtimin ruemëni!
Mbi rrasë — yll, drapën e çekan.
Në vend të emnit, vlezën, shkruemëni:
«Një partizan». —

Dëshmorë! Atdheun në rrjedhë të vjetëve
gjallnoni e ndritni rreze-diell,
udhën rrëfenani ju netëve
si yjtë në qiell!

Punës iu vumë, ia nisëm valleve,
se flakëm poshtë zinxhir e prangë.
Sot ju këndon pranë të gjallëve
ma t'hieshmen kangë:

KANGË DASHUNIJE PËR REPUBLIKËN

Me gjeth të vyshkët e me fjalë të ftohët
nuk ngjizet
poezija;
me këtë të lashtin dhé,
me gjelbërim të stinës s're,
me zjarr të zemrave vargu brumohet
dhe flakë e gjallë ai ndizet,
ndez shkëndija.
Nga dashuniya digju ti pishtar,
shpërthe me gjuhë të flakta,
që ligjërojnë frymzuese edhe të sakta
mu si t'isht'
zjarr olimpik që ndrit përjetësisht.
Në krahanor ti digju furrë,
që nxjerr vargjet-metale,
që kangë skalitin për të hjedhtat male
e për batake — kurrë,
që munden mbarë atdheun me e përtërthuer
me roje të çelikta,
që mund të bahen shpatë e pluer
e vegla të përpikta.
Çdo mbeturinë
e shpartallinë
e ardhmja po na fton:
me shembë e me qitë faref.
Mendimi i zyrtë të rrokulliset n'hon,